

Sygn. akt I CSK 288/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa I. S.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel wniósł skargę kasacyjną, gdzie do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na nieważność postępowania, oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na tle tej skargi istotnego zagadnienia prawnego. Nieważność postępowania ma wynikać z pozbawienia ubezpieczyciela możliwości obrony jego praw przez orzeczenie ponad żądanie, tj. nie na podstawie faktycznej wskazanej przez powódkę. Zdaniem ubezpieczyciela, sądy dokonały konwersji nieistniejącego prawnie oświadczenia o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia na oświadczenia zgodne z warunkami rozwiązania umowy ubezpieczenia – nie tego domagał się powódka, a zatem przed tego typu argumentacją i rozumowaniem powódka nie mogła się bronić. Postępowanie z tej przyczyny nie jest nieważne. Po pierwsze, sądy nie dokonały żadnej konwersji, lecz prawidłowo zinterpretowały oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy ubezpieczenia. Po drugie, sądy orzekały dokładnie na podstawie faktycznej - powódka w postępowaniu cywilnym ma wskazać fakty, co uczyniła, natomiast sądu nie wiąże kwalifikacja prawna dokonana przez powódkę (zasada *da mihi factum*). W tej sprawie sądy inaczej zakwalifikowały prawnie oświadczenie woli powódki o odstąpieniu od umowy - nie uznały je, wbrew jego treści, za oświadczenie z art. 812 § 4 k.c., lecz za oświadczenie złożone na podstawie warunków rozwiązania umowy. Sądy jednak nie orzekały na podstawie faktów, których do materiału sprawy nie dostarczyły strony, jedynie inaczej oceniły ich prawną relewancję, co jest w pełni dopuszczalne. Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Wskazano już, że wbrew twierdzeniom skarżącego o oczywistej zasadności skargi nie świadczy stan nieważności postępowania ani orzekanie co do przedmiotu nieobjętego pozwem. Nie świadczy też o tym naruszenie art. 65 k.c.: lektura uzasadnienia dowodzi, że sądy dokonały mieszczącej się w granicach prawa

wykładni złożonego oświadczenia woli. Jeśli skarżący z rezultatami tej wykładni się nie zgadza, to może w ten sposób co najwyżej uzasadnić podstawy kasacyjne, lecz już nie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie występuje wreszcie na tle tej sprawy istotne zagadnienia prawne wskazane przez skarżącego. Dotyczy ono konwersji czynności prawnej jednostronnej. Sąd ma swobodę co do interpretacji oświadczenia o odstąpieniu od umowy, nie ma tu mowy o żadnej konwersji.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]